

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **E. P., s. r. o.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze,** se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2003, č.j. 28 Ca 283/99 - 59,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2003, č. j. 28 Ca 283/99 - 59 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se podanou kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá vydání rozsudku, kterým by byl rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 3. 9. 2003, č. j. 28 Ca 283/99 - 59 zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Praze (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 7. 1999, č.j. 4163/120/1998, které k odvolání stěžovatelky proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Příbrami (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 6. 1998, č.j. 39443/98/063910/1851 změnilo prvostupňové rozhodnutí tak, že stěžovatelce byla dodatečně vyměřena daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 1996 v částce 3 364 440 Kč.

Městský soud se neztotožnil s námitkou stěžovatelky, že řízení před správními orgány bylo stiženo takovým porušením právních předpisů, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Výzva ze dne 10. 3. 1998 byla vydána v souladu se zákonem, když ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) neznemožňovalo její vydání. Městský soud taktéž neshledal, že by žalovaný v daňovém řízení při procesu dokazování přikládal zjištěným důkazním prostředkům nesprávný význam, případně vybočil z mezí pro správní uvážení a logických úsudků. Městský soud rovněž nepřisvědčil žalobním námitkám stěžovatelky o tom, že na zákonnost rozhodnutí žalovaného měla vliv skutečnost, že nebyla obeznámena s konáním a obsahem výpovědi svědka D., tj. osoby oprávněné jednat za deklarovaného dodavatele sporných služeb – společnost F. spol. s r.o.. Tato svědecká výpověď totiž byla nekonkrétní a neměla žádný vliv na posouzení věci. Obdobně byl městským soudem jako důkazně nedostatečným posouzen důkazní prostředek – znalecký posudek o technickém stavu a potřebě oprav technologického zařízení. Tento posudek jen prokazuje, že opravy byly provedeny, avšak již neprokazuje kdo, kdy a v jakém rozsahu tyto opravy provedl a že byly provedeny právě společností F. spol. s r.o.. Jako irelevantní skutečnost posoudil městský soud závěry Policie České republiky učiněné v trestním řízení, neboť tyto se netýkají daňové povinnosti stěžovatelky, ale odpovědnosti trestní. Tyto závěry potom nejsou důkazem o tom, že by údaje týkající se daňové povinnosti byly nesprávné a zpochybnitelné. Městský soud posléze nepřisvědčil ani žalobní námitce o tom, že by se v případě dokumentace o rozsahu prací zpracované Ing. K.a společností S. Ing. P. jednalo o zásadní důkazní prostředek s nímž se žalovaný nevyrovnal, neboť toto nebylo zřejmé z podkladů správního řízení. Městský soud dospěl ke shodnému závěru s žalovaným v tom, že stěžovatelka ve smyslu ustanovení § 24 odst.1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), v případě vykázaných přijatých služeb od společnosti F. spol. s r.o. v celkové výši 8 544 920 Kč, neprokázala vynaložení těchto výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Stěžovatelka totiž nepředložila konkrétní důkazy o poskytovaných službách (pracích) deklarovaným dodavatelem, a proto nebylo možno vyvozovat, že jí tyto musely být poskytnuty právě společností F. spol. s r.o..

Uvedený rozsudek městského soudu stěžovatelka napadla kasační stížností, kterou opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně interpretoval její žalobní námitku stran rozporu výzvy ze dne 10. 3. 1998, č.j. 16633/98/063932/0572 se zákonem. Je tomu tak proto, že ustanovení § 16 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků k vydání jakékoliv výzvy správce daně nezmocňuje a zakládá pouze povinnost daňového subjektu předložit v průběhu kontroly důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Měla rovněž za to, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku zákonnosti předmětné výzvy a že se s námitkou nezákonnosti uvedené výzvy v podstatě nezabýval.

Stěžovatelka též namítla, že městský soud nesprávně posoudil i otázku zákonnosti provedené výpovědi svědka D., čímž ji zkrátil na právech. V důsledku absence u výslechu tohoto svědka nemohla vhodně zvolenými otázkami navést tohoto svědka na konkrétnější odpovědi, které by pro ni mohly být průkaznějším důkazním prostředkem. Z těchto důvodů má za to, městský soud nesprávně posoudil otázku porušení zákona správcem daně v ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků a že toto porušení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí jak správce daně, tak i žalovaného odvolacího orgánu.

Stěžovatelka nesouhlasí ani se způsobem, jakým městský soud posoudil otázku vázanosti správce daně a žalovaného odvolacího správního orgánu rozhodnutím policie o trestním oznámení. Při správném výkladu zákona je proto nutno dovodit, že pokud policie rozhodla usnesením, že se v případě svědka D. ani stěžovatelky nejedná o trestný čin podle § 148 tr. z., nutno logicky dospět k závěru, že společnost F. spol. s.r.o. uskutečnila tvrzenou činnost, neboť jinak by šlo o trestný čin.

Stěžovatelka dále namítala, že při hodnocení důkazních prostředků a důkazů postupovaly správní orgány v rozporu s pravidly logického vyvozování a že jejich hodnocení nebylo objektivní a je v rozporu se zákonem. Tím, že městský soud k uvedenému nepřihlédl, posoudil také tuto otázku nesprávně a v rozporu se zákonem.

Stěžovatelka má rovněž za prokázané, že s ohledem na veškeré jí předložené důkazní prostředky (povinná evidence a doklady, smlouvy, objednávky, technická dokumentace, zápisy o provedených opravách, znalecký posudek) navržený důkaz výslechem svědka – Ing. F. P., jakož i na vyjádření svědka D., dostatečně doložila a prokázala oprávněnost uplatněných výdajů od společnosti F. spol. s r.o..

Stěžovatelka pod bodem č. 4 v kasační stížnosti namítla i nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost dovozovala z toho, že se městský soud vůbec nezabýval jí v daňovém řízení doloženými důkazními prostředky - dokumentací o rozsahu prací zpracovanou Ing. K. a společností S. Ing. P., která prováděla technický dozor. Posléze poukázala i na to, že se městský soud také nezabýval jí v žalobě namítaným nekorektním vypořádáním se s navrženým důkazním prostředkem – svědeckou výpovědí Ing. F. P., který podle ní měl provádět technický dohled nad opravami. Tento soud se tak nezabýval nezákonným postupem žalovaného, který jí neprovedením navrhovaného důkazu (svědecké výpovědi Ing. P.) znemožnil prokázat její tvrzení v daňovém řízení (oprávněnost uplatněných nákladů od společnosti F. spol. s r.o.).

Žalované Finanční ředitelství v Praze se ke kasační stížnosti vyjádřilo tak, že se ztotožňuje s argumentací Městského soudu v Praze. Tvrzení stěžovatelky o tom, že stížností napadené rozhodnutí nemá oporu ve spise považoval žalovaný za neopodstatněné. Žalovaný též ve svém vyjádření uvedl, že správce daně zjišťoval rozhodné skutečnosti co nejúplněji tak, aby daňová povinnost byla stanovena správně a v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby kasační soud podanou kasační stížnost odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2003, č. j. 28 Ca 283/99 - 59, vázán při tom rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož i sám shledal vadu obsaženou v § 109 odst. 3 s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozsudku), k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že uvedený rozsudek je třeba zrušit a věc tomuto soudu vrátit k dalšímu řízení.

Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno k odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu v Příbrami ze dne 19. 6. 1998 č.j. 39443/98/063910/1851, které vychází z výsledků daňové kontroly provedené u stěžovatelky stran daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 1996. Kontrola byla u stěžovatelky zahájena protokolem o ústním jednání ze dne 17. 2. 1998, č.j. 11267/98/063932/0572 a její výsledek je popsán ve Zprávě o daňové kontrole ze dne 9. 6. 1998, č.j. 37486/98/063932/0572. Žalovaný dospěl k závěru, že ze strany stěžovatelky

byly do výše původně stanovené daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 1996 (ze dne 30. 6. 1997, č.j. 36414/97/063910/1851) jako náklady neoprávněně zahrnuty faktury od dodavatele - společnosti F. spol. s r.o., které měly být vystaveny na základě mandátní smlouvy uzavřené mezi stěžovatelkou a tímto dodavatelem. Podle této smlouvy měla činnost společnosti F. spol. s r.o. spočívat jednak v provádění dopravy zboží stěžovatelky uvnitř i vně areálu B. (částka 3 328 931,- Kč), jednak v zajištění prací a služeb vedoucích k zajištění výroby a odbytu výrobků provozovny B. (částka 1 345 891,80 Kč) a jednak v provedení oprav strojního zařízení (částka 5 762 179,60 Kč). Podle závěru žalovaného však stěžovatelka v daňovém řízení neprokázala, že jí fakturami deklarované plnění bylo poskytnuto právě ze strany deklarovaného dodavatele – tj. společnosti F. spol. s r.o., jakož i to, že bylo poskytnuto ve fakturami deklarované výši. Tímto tak byly prostředky státního rozpočtu stěžovatelkou neoprávněně kráceny v částce 3 364 440 Kč.

Za situace, kdy kasační stížností bylo jednak namítáno nesprávné právní posouzení věci, tj. důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, tj. důvod dle ustanovení § 103 odst.1 písm. b) s.ř.s. a uplatněna i námitka podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozsudku, která byla způsobena nedostatkem důvodů rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí.

Městský soud, vázán rozsahem žalobních bodů obsažených ve správní žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), v odůvodnění napadeného rozsudku uváděl, že z podkladů správního řízení není zřejmé, že by stěžovatelka k prokázání výdajů na dosažení, zajištění a udržení příjmů doložila dokumentaci o rozsahu prací zpracovanou Ing. K. a společností S. Ing. P. a že ani žalovaný se v napadeném rozhodnutí o této dokumentaci nezmiňuje. Městský soud tak dovodil, že se nemohlo jednat o zásadní důkazní prostředek, s jehož odmítnutím se žalovaný nekorektně vypořádal.

Z rozhodnutí žalovaného (str. 6) je však zcela evidentní, že stěžovatelka tento důkazní prostředek žalovanému předložila jako přílohu doplnění odvolání ze dne 18. 11. 1998. Žalovaný tak tento důkazní prostředek měl nejen v rámci svého řízení k dispozici, ale také jej v rámci důkazního řízení i hodnotil. Pokud tedy městský soud uvedenou skutečnost pominul a v žalobě namítaným nesprávným hodnocením tohoto důkazu se s poukazem na jeho nepředložení stěžovatelkou žalovanému blíže vůbec nezabýval, pak byla jeho přezkumná činnost neúplná.

Nejvyšší správní soud tak považuje za důvodnou výtku stěžovatelky spočívající v tom, že se městský soud nevypořádal s námitkami, které jí byly v podané žalobě vzneseny v souvislosti s namítaným nesprávným posouzením prací na opravách strojního zařízení. Nejvyšší správní soud též považuje za opodstatněnou výtku stěžovatelky o tom, že se městský soud nezabýval v žalobě namítaným nekorektním vypořádáním ze strany žalovaného s v odvolání navrženým důkazním prostředkem – svědeckou výpovědí Ing. F. P., který měl provádět technický dohled nad opravami. Žalovaný totiž neprovedl stěžovatelkou navrhovaný důkazní prostředek – svědeckou výpověď Ing. P., kterou tato považovala za zásadní důkazní prostředek. Nejvyšší správní soud proto shledal naplnění důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívajícího v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je tomu tak proto, že se městský soud nezabýval důkazními prostředky, které byly předloženy odvolacímu orgánu a jenž byly také tímto orgánem i hodnoceny. Městský soud v důsledku tohoto pochybení postupoval v rozporu

s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. a nepřezkoumal napadený výrok rozhodnutí správního orgánu z hlediska a v intencích vzneseného žalobního bodu. Svůj rozsudek tak zatížil vadou, která měla dopad na úplnost zjištění skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti (§ 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků).

Nejvyšší správní soud považuje za důvodnou též námitku stěžovatelky stran porušení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků správními orgány v daňovém řízení a že toto porušení zákona mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí jak správce daně, tak i žalovaného. Stěžovatelka totiž již v řízení o žalobě brojila proti tomu, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu vycházel i z důkazu, který nebyl v daňovém řízení pořízen v souladu s uváděným ustanovením zákona o správě daní a poplatků, neboť jí bylo upřeno právo přítomnosti u výslechu svědka a klást mu otázky. V tomto případě se jedná o důvod kasační stížnosti podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy stěžovatelka tuto vadu řízení před správním orgánem v řízení před městským soudem důvodně namítala a tento soud přesto pro tuto vytýkanou vadu rozhodnutí žalovaného nezrušil. Otázkou ústavně konformního postupu správních orgánů v daňovém řízení při provádění důkazů – výslechem svědka se již opakovaně zabýval jak Ústavní, tak i Nejvyšší správní soud (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 159/99, nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, nález Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2001, sp. zn. I. ÚS 591/2000; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, č. j. 5 Afs 14/2004 - 60; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 Afs 7/2003 - 65; jakož i např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2004, č. j. 30 Ca 324/2001 - 39). Z ustálené judikatury těchto soudů jednoznačně plyne, že pokud daňový subjekt není v daňovém řízení řádně obeznámen s konáním výslechu svědka a není mu umožněno klást tomuto svědku otázky a tak realizovat oprávnění vyplývající z ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků, které je projevem práva zaručeného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, jedná se o nezákonný důkazní prostředek. Pokud tedy bylo v předmětné věci rozhodnutí žalovaného, resp. zjištěný skutkový stav založen na svědecké výpovědi osoby oprávněné jednat za deklarovaného dodavatele – společnost F. spol. s r.o., o jejímž konání nebyla stěžovatelka obeznámena a nebylo jí tak umožněno realizovat svá práva, což z rozhodnutí žalovaného, tak i z rozsudku městského soudu nesporně vyplývá, bylo rozhodnutí žalovaného stiženo zásadní vadou zakládající nezákonnost tohoto rozhodnutí**.** K této vadě řízení před správním orgánem - která zřejmě mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a vedla ke zkrácení práva stěžovatelky před správním orgánem – měl v rámci přezkoumání rozhodnutí příslušného finančního ředitelství městský soud přihlédnout a toto rozhodnutí pro v žalobě namítanou nezákonnost zrušit.

Pokud jde o stížní námitku stran toho, že městský soud nesprávně interpretoval námitku stěžovatelky stran rozporu výzvy ze dne 10. 3. 1998, č.j. 16633/98/063932/0572 se zákonem, pak tuto námitku nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněnou. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné předně poukázat na skutečnost, že tato námitka je podřaditelná důvodu podání kasační stížnosti v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku dostatečně objasnil, jaké povinnosti ustanovení § 16 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků pro daňový subjekt zakládá. Uvedl též, že tato výzva správce daně nebyla vydána v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků. Tento právní závěr, byť by při tom bylo městským soudem nepřiléhavě poukazováno i na ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, není v rozporu s uvedeným zákonem. Pokud totiž ustanovení § 16 odst. 2 téhož zákona zakládá povinnost daňového subjektu předložit, např. požadované účetní a jiné doklady a účetní písemnosti,

které prokazují hospodářské a účetní operace, jež jsou pro správné stanovení daňové povinnosti rozhodné, na pouhé požádání pracovníka správce daně, tím spíše (argument a minori ad maius) je pak daňový subjekt povinen tyto požadované – např. účetní a jiné doklady předložit na základě „kvalifikovaného“ úkonu správce daně – rozhodnutí vydaného v souladu s ustanovením § 32 tohoto zákona. Z tohoto důvodu též není opodstatněná námitka, že by byly na základě této výzvy doložené důkazní prostředky hodnoceny v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud má též za neopodstatněnou stížní námitku o tom, že městský soud nesprávně posoudil otázku vázanosti správce daně i žalovaného, jako předběžnou otázkou podle ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků, rozhodnutím Policie České republiky o tom, že jak ze strany svědka D., tak i stěžovatelky nebyl spáchán trestný čin. Ustanovení § 28 odst. 1 téhož zákona stanoví, že: „Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení.“. Podle odstavce druhého téhož ustanovení zákona o správě daní a poplatků si pak správce daně nemůže, jako o předběžné otázce, učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana. Této stížní námitce nelze přisvědčit z toho důvodu, že uváděné usnesení, jak pregnantně uvedl ve svém rozsudku městský soud, je pro účely tohoto daňového řízení neupotřebitelné (je zaměřeno mimo jiné i na subjektivní stránku trestného činu). Předmětem daňového řízení je totiž nikoli zjišťování, zdali někdo spáchal trestný čin či zda byl trestný čin vůbec spáchán, ale činnost směřující ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době (§ 1 odst. 2, § 2 odst. 1). Je sice nesporné, že se v případě uváděného usnesení Policie České republiky jedná o rozhodnutí jiného orgánu, které by tak bylo způsobilé naplnit dispozici ustanovení § 28 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, avšak pouze v případě, pokud by výsledek daňového řízení měl být závislý na otázce, zda svědek či daňový subjekt spáchali, či nespáchali trestný čin nebo zda došlo či nedošlo k jeho spáchání. Tak tomu ovšem v případě tohoto daňového řízení není. Stěžovatelkou též uváděné ustanovení odstavce druhého § 28 téhož zákona na rozhodnutí Policie České republiky nedopadá, neboť se nejedná o rozhodnutí o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek. S ohledem na uvedené, právní závěr městského soudu stran otázky vázanosti správce daně a žalovaného v daňovém řízení usnesením Policie České republiky, vydaného podle ustanovení § 159 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), je proto zcela v souladu se zákonem.

Ostatními stížními námitkami se Nejvyšší správní soud nebyl sto zabývat, neboť tyto neoddělitelně souvisí s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným a jeho hodnocením, tedy okolnostmi souvisejícími se shora uvedenými důvody.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2003, č. j. 28 Ca 283/99 - 59 je částečně důvodná a proto tento rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude na městském soudu, aby se zabýval žalobními námitkami stěžovatelky směřujícími do zjištěného skutkového stavu věci a jeho právního hodnocení

žalovaným a řádně tak přezkoumal a posoudil rozhodnutí odvolacího správního orgánu z hlediska klíčové žalobní argumentace.

Městský soud se bude výslovně zabývat otázkou, zdali neprovedení důkazu výslechem svědka Ing. P. mohlo mít, v návaznosti na skutečnosti vyplývající z důkazního prostředku - technické dokumentace, kterou zpracovala konstrukční kancelář Ing. P. a který byl prokazatelně součástí správního spisu při vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, reálný vliv na skutkový stav věci zjištěný žalovaným, či nikoli.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu